

Οι Άγιοι που συναντήθηκαν σε ένα Νοσοκομείο της Βιέννης

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Συνάντηση Αγίων σ' ένα Νοσοκομείο της Βιέννης

Γράφει ο Παναγιώτης Αγγελόπουλος, Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών

Μάϊος του 2003 και η Διακαινίσιμη περίοδος ήταν στο τέλος της. Με συντροφιά άλλους τρεις Χριστιανούς, ξεκινήσαμε πολύ πρωί- αξημέρωτα ακόμα- για ένα προσκύνημα, στην Ι. Μ. της Παναγίας της Γαυριώτισσας.

Η Παρέα μας, γνωστός Ηγούμενος Μεγάλης Αγιορείτικης Μονής, ένας Ιερομόναχος και ένας ακόμα λαϊκός.

Είχα καιρό την επιθυμία να κάνω εκείνο το προσκύνημα και να δώ από κοντά, τον ονομαστό επιστήθιο φίλο του Αγίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη, τον Άγιο Γέροντα π. Αμβρόσιο Λάζαρη.

Παρακλήθηκα, περασμένες 12 την προηγούμενη το βράδυ, να κάνω τον οδηγό της συνοδείας, γιατί «κάτι έτυχε στον προγραμματισμένο οδηγό» της παρέας.... Η χάρη της Παναγίας με κάλεσε να ζήσω τα γεγονότα που καταγράφω.

Ο ήλιος που ξεπρόβαλε, μας βρήκε να ανηφορίζουμε με το αυτοκίνητο τις στροφές του Παρνασσού. «Μάγεμα η φύση κι' όνειρο»[1].

Οι λαμπερές πρωινές ακτίνες του, χρύσιζαν τις δροσοσταλίδες στα φύλλα των δέντρων και των λουλουδιών, δίνοντας τη θέα και την αίσθηση μικρών διαμαντιών, που σκορπίστηκαν απλόχερα.

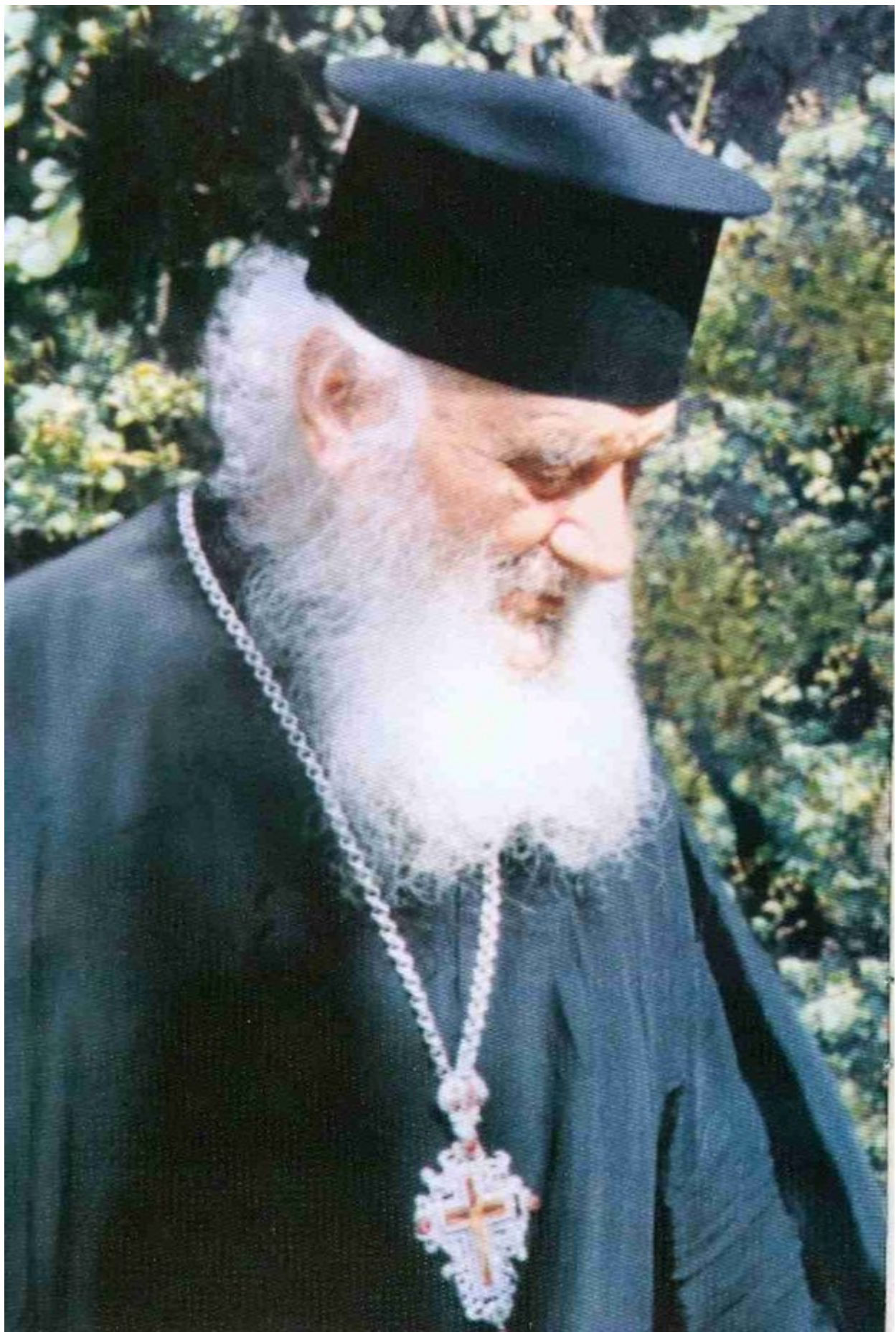
Ο καθαρός βουνήσιος αέρας και η πρωινή δροσιά παράβγαιναν λές, για το ποιό θα μας πρωτοευχαριστήσει.

Μέσα σε μια Πασχαλιάτικη πρωτόγνωρη χαρά, ανάμεσα στα έλατα, στα πεύκα, τις

καρυές, το θυμάρι και τις κουμαριές, το αυτοκίνητό μας, ήταν ο μόνος θόρυβος στη φύση.

Στην μοναξιά και ησυχία που τίποτα άλλο δε διέκοπτε, τριγύρω, εκτός απ' τα πουλιά που τραγουδούσαν ή φτερούγιζαν αθόρυβα, φθάσαμε, περασμένες εξήμισυ το πρωί, στην είσοδο της Μονής. Στις επτά έπρεπε να αρχίσει η Θ. Λειτουργία.

Στην είσοδο της Μονής, της Παναγίας της Γαυριώτισσας, μας περίμενε μ' ένα φτυάρι στα χέρια, τακτοποιώντας, έξω από το δρόμο φρεσκοφερμένη κοπριά, για τα φυτά και τα λουλούδια της Μονής, ο πνευματικός της Γέρων Αμβρόσιος Λάζαρης.

Με έκδηλη χαρά μικρού παιδιού χαιρέτησε τους ιερείς και περίμενε και μένα να σταθμεύσω το αυτοκίνητο σε ασφαλές σημείο.

Βγήκα απ' το αυτοκίνητο και βρέθηκα μπροστά σε ένα γίγαντα ιερωμένο, με ένα πλατύ θεϊκό χαμόγελο και μια τεράστια αγκαλιά.

«Έλα Παναγιώτη λεβέντη και αργήσαμε. Μας περιμένει η Παναγία». Ασπάστηκα το χέρι του και σκέφθηκα ότι, κάποιος του είπε τ' όνομά μου.

Μπήκαμε στον περίβολο κι' από το διάδρομο ανάμεσα στις ολάνθιστες, περιποιημένες τριανταφυλλιές, πηγαίναμε προς το καθολικό της Ι. Μονής.

«Θα ψάλλουμε μαζί σήμερα κ. Εισαγγελέα. Πολύ χαρά έχω που ήρθατε» Απορώ εγώ πάλι, αλλά υποθέτω ότι, για την ιδιότητα μου, κάποιος θα του είπε κάτι, αλλά πότε; μεσα στη νύχτα; Πώς τα ξέρει όλα αυτά για μένα. Πρώτη φορά τον συναντώ.... Άλλο οδηγό περίμενε.

Μπήκαμε στο Ναό. Διάβασα τον εξάψαλμο έψαλε ο π. Αμβρόσιος, μαζί του και εγώ σε μια κατανυκτική ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα. Μοναδική εμπειρία Θ. λειτουργίας.

Ήμουνα δίπλα σε ένα άνθρωπο του Θεού, σ' όλη τη διάρκεια της ακολουθίας κι' έζησα μοναδικές στιγμές. Η συνέχεια μου τόδειξε αδιαμφισβήτητα.

Γίγαντας στο σώμα, στην ψυχή και στην αγιότητα, ο Γέροντας, μας καλοδέχθηκε στο αρχονταρίκι της Μονής, μετά το «δι ευχών της ακολουθίας».

Η Γερόντισσα Παρθενία (αν θυμάμαι σωστά) και οι αδελφές, σέρβιραν καφέ, τσάϊ από τον Παρνασσό, μέλι, ψωμί, τυρί, παξιμάδια και πολύ αγάπη.

Οι συμβουλές του Γέροντα, με κοφτό λόγο, που δεν επέτρεπε αντίρρηση, προσωποποιημένες για τον καθένα μας, έκαναν τους ακροατές του να τον παρακολουθούν με αμείωτο ενδιαφέρον.

Η ώρα πέρασε και οι προσκυνητές αραίωσαν. Μείναμε η παρέα μας ο Γέροντας και δυο τρία πρόσωπα γνωστά του.

Ο Αγιορείτης ηγούμενος, αποσύρθηκε να εξομολογήσει κάποιους που είχε μαζί τους συνεννοηθεί.

Μέχρις ότου ετοιμασθεί η Τράπεζα μας κάλεσε στο απέρριτο κελί του, ύψιστη τιμή για ένα επισκέπτη, και γυρίζοντας σε μένα μου λέει: «Εισαγγελέα το βλέπεις αυτό, δείχνοντάς μου παράλληλα ένα ιδιόμορφο πέτρωμα, όσο ένα μανταρίνι σε μέγεθος, μέσα σ' ένα μικρό γυάλινο βαζάκι, πάνω στο κομοδίνο. Κούνησα καταφατικά το

κεφάλι μου και ο Γέροντας συνέχισε.

«Άκου που λές εισαγγελέα μου. Πρίν καιρό πέρασε, από δώ ένας Ελβετός γιατρός, φίλος του Δεσπότη της Λαμίας του Δαμασκηνού. Ήρθανε μαζί. Εγώ εκείνο τον καιρό υπέφερα, από κάτι πόνους στη μέση και ο Δεσπότης το ήξερε.

Λέει του γιατρού το πρόβλημα και εκείνος, αφού με εξέτασε, είπε ότι πρέπει να χειρουργηθώ άμεσα. Είναι πρόβλημα νεφρού αυτό και η εγχείρηση, θα φρόντιζε αυτός, να γίνει στη Βιέννη, στο καλλίτερο νοσοκομείο. Έκαμα υπακοή στο Δεσπότη και πήγα που λές, στην Ελβετία.

Μπήκα στο νοσοκομείο γίνανε οι εξετάσεις και προγραμματίστηκε η εγχείρηση. Όλοι συμφωνούσαν με τη διάγνωση κι' έλεγαν ότι είναι σοβαρή εγχείριση.... Μου έλεγαν να μην ανησυχώ και τέτοια.

Εγώ πάλι, μια απορία την είχα, αλλά δεν ανησυχούσα, γιατί είχα ζήσει πολλά θαύματα... ό,τι θέλει ο Θεός. Από την ημέρα που με πήρε άγγελος από μία μπίντα[2] στον Πειραιά, να με πάει να γίνω καλόγερος, στο Άγιο Όρος κι' όταν έφθασα εκεί, με περίμεναν στην είσοδο του Μοναστηριού οι Σαράντα Μάρτυρες, ολοζώνταντοι δεξιά και αριστερά σα φρουρά, για να περάσω[3], μέχρι που με έστειλε ο Γέρων Πορφύριος, να φτιάξω το μοναστήρι Της, μετά τον παπα-Ανυπόμονο[4], και μέχρι τώρα που σου μιλάω, και τι θαύμα δεν είδα. Γι' αυτό σου είπα δε φοβόμουνα.

«Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτός σε διαθρέψει» [5] δεν λείει;

Την παραμονή της εγχείρισης απόγευμα, κατέβηκα στον κήπο του νοσοκομείου να προσευχηθώ και να περπατήσω. Μεγάλο νοσοκομείο!.

Όπως περιπάταγα, βλέπω που λές, εισαγγελέα μου κι' ένα άλλο παπά, πολύ- πολύ γνωστό, μέτριο ανάστημα να' ρχεται προς το μέρος μου, από την αντίθετη μεριά, από άλλη πόρτα του νοσοκομείου. Έφθασε κοντά μου χαιρετηθήκαμε.

Τι κάνεις παπα-Αμβρόσιε, πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!!! Πολύ καλά πάτερ μου, αλλά να σκέφτομαι τον κόσμο μας τα λάθη μας τις αμαρτίες μας, πονάω κιόλας, αλλά Δόξα τω Θεώ....

Πιάσαμε πολλή κουβέντα, που λές, αλλά ντρεπόμουνα να τον ρωτήσω τ' όνομά του που δεν μπορούσα να το θυμηθώ με τίποτα. Μου ήταν όμως πολύ γνωστός, είπαμε για τον Αρχιεπίσκοπο, το Σεραφείμ, για Δεσποτάδες για πολλά....

Τον θαύμασα! Αλλά πώς τον ρωτάς «πώς σε λένε πάτερ;», μεγάλη ντροπή το νοιωθα κάτι τέτοιο....

Περπατήσαμε ώρα. Σουρούπωσε και έπρεπε να γυρίσω στο θάλαμο, να περάσουν οι νοσοκόμες, να ετοιμαστώ για την εγχείριση.

Καθώς το σκεφτόμουνα μου λέει: Άντε πάμε μέχρι το θάλαμο Αμβρόσιε και θα φύγω και γώ. Δεν μπορούσα να του φέρω αντίρρηση και παρακαλούσα τη χάρη Της να θυμηθώ το όνομά του....

Μπήκαμε κι' έκατσε δίπλα μου στο κρεβάτι. Κουβεντιάσαμε ακόμα λίγο και κάποια στιγμή, βάζει το χέρι του στα πλευρά μου και μου λέει: Εδώ θα εγχειρισθείς; Ναι αδερφέ μου του λέω....

Αμέσως ένοιωσα ένα πόνο, όπως με ακούμπησε και έντονη επιθυμία να πάω στην τουαλέτα. Πήγα και «Μέγας εί κύριε και θαυμαστά τα έργα σου»[6]

Με έντονους πόνους, σαν τους πόνους της γέννας λένε είναι τούτοι, έβγαλα αυτή την πέτρα που βλέπεις. Γύρισα εξαντλημένος στο κρεβάτι και λέω στον παπά που ήταν ακόμα εκεί. Πάτερ μου, μου είσαι τόσο γνωστός, μα τόσο γνωστός, αλλά δεν θυμάμαι το όνομά σου.

Συγχώρα με!!! Αλλά πώς σε λένε και πώς βρέθηκες εδώ; Σηκώνεται και τι μου λέει: Μ' αγαπάς τόσο πολύ κι' εγώ σ' αγαπώ και δεν με θυμάσαι Αμβρόσιε;

Άκου να δείς, εδώ βρέθηκα, γιατί πάω όπου θέλω, συκοφαντήθηκα και κατηγορήθηκα έτσι που τα λέγαμε στον κήπο όσο κανένας άλλος και η αμοιβή μου είναι να πηγαίνω όπου θέλω και όποτε θέλω για να βοηθάω τους ανθρώπους..... Είμαι ο Πενταπόλεως ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ!!! κι' επειδή σ' αγαπώ, ήρθα και σε χειρούργησα.

Αυτό να το δείξεις αύριο στους γιατρούς, γιατί αυτοί δεν πιστεύουν, είναι ασταύρωτοι και αμύρωτοι. Όταν το δούν και σε εξετάσουν πες τους ότι σε χειρούργησα εγώ. Θα το καταλάβουν. Σ' αφήνω τώρα και καλή αντάμωση καλή επιστροφή... και βγήκε από το θάλαμο....»

Αυτή που λές εισαγγελέα μου είναι η ιστορία αυτού του μανταρινιού που βλέπεις. Το' χω εδώ για να μην ξεχάσω ποτέ τη συνάντηση..... Είπαμε κι' άλλα πολλά, με τον Γέροντα Αμβρόσιο, αλλά γι' αυτά ίσως κάποια άλλη φορά. Δεν είναι του παρόντος[7].

Σήμερα, στη μνήμη του Αγίου Νεκταρίου, Αγίου της άκρας υπομονής, που έπαθε από τον τότε άθεο εισαγγελέα Αττικοβοιωτίας, που τον επεσκέφθη στο Μοναστήρι

του στην Αίγινα και τον έπιασε από το αγιασμένο του ράσο ταρακουνώντας τον, για να του πεί που έχει τα παιδιά που έκανε με τις καλόγριες (!!!), θυμήθηκα το θαύμα του Αγίου, στον γνωστό, διορατικό Γέροντα Αμβρόσιο. Το θυμήθηκα και το κατέγραψα, όπως μου το διηγήθηκε.

Ό, τι έγραψα το έγραψα ως ελάχιστο θυμίαμα στη χάρη του Αγίου του αιώνας. Ευελπιστώ ότι και ο Γέρον Αμβρόσιος θα συμφωνήσει με το είδος και την έκταση του θυμιάματος, από τα ουράνια σκηνώματα.

Έγραψα επίσης ό, τι έγραψα, γιατί ότι ο Άγιος Νεκτάριος κατεκρίθη και κατεδικάσθη αδίκως, τόσο από την κοσμική όσο και από την εκκλησιαστική δικαιοσύνη της εποχής του, όσο κανείς άλλος.

Του οφείλουν και οι δύο αυτές και οι λειτουργοί τους, αιώνια συγνώμη. Το προσωπικό μου απολογητικό χρέος, αυτής της οφειλόμενης συγνώμης με οδήγησε στην καταγραφή της συζητήσεως μου, με τον Γέροντα Αμβρόσιο. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο.

Ο εν εσχάτοις χρόνις φανείς «αρετής φίλος γνήσιος» ας πρεσβεύει υπέρ της χειμαζομένης Ελλάδος μας «αναβλύζων ιάσεις παντοδαπάς» και ενεργών «πάσιν ιάματα».

Αθήνα 9-11-2016

Μνήμη του εν Αγίοις Πατρός ημών Νεκταρίου Πενταπόλεως του Θαυματουργού.

[1] «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» Δ. Σολωμού

[2] Σιδερένια δέστρα που χρησιμοποιείται για το δέσιμο των παλαμαριών (σχοινιά) του караβιού στην προβλήτα του λιμανιού.

[3] Εννοεί την Ι.Μ. Ξηροποτάμο, όπου στην μετώπη της εισόδου έχει την εικόνα των Αγίων Τεσσαράκοντα.

[4] Εννοώντας τον Γερμανό Δημάκο που είχε το ψευδώνυμο Ανυπόμονος κατά την περίοδο της Αντίστασης, κατοπινό ηγούμενο της Μονής Αγάθωνος, από το 1950.

[5] Ψαλμ. νδ' 23

[6] Εύχή Μεγάλου Άγιασμού

[7] Τα πρόσωπα που αποτελούσαν την μικρή εκείνη συντροφιά είναι ακόμα στη ζωή και γι' αυτό δεν αναφέρω ονόματα.